

Omegawill **(regényrészlet)**

6.

Még soha nem láttam igazi, tiszta kék eget. Omegawillben minden keveredett mindennel, a színek is, soha nem lehetett eldönteni, mi micsoda. De ez a kék ég gyönyörű.

Negyedik napja vagyunk úton. Egyfolytában megyünk. Poigret azt mondja, akár úgy is vehetjük, nagy szerencsénk volt, hogy idejében ocsúdtunk. Persze, ő ocsúdott, én meg követtem. Egyébként biztos vagyok benne, régóta tervezte ezt az ocsúdást, sejtette, hogy egyszer csak menekülni fogunk, mert alig egy-két óra alatt beszereztünk mindent, ami egy hosszú úthoz kell, étel-ital, ruha, fegyver és üzemanyag, főleg ez utóbbi volt fontos, nem tudhattuk, lesz-e menet közben lehetőségünk tankolni.

Poigret tegnap elolvasta, amit az elmúlt időkről írtam, azt mondta, nem rossz, de mostantól, a megváltozott helyzet miatt hanyagoljam a fikciót, próbáljak inkább naplószerűen írni, vagy legalábbis ragaszkodjam a tényekhez. Gondolkodtam kicsit, de végül megfogadtam a tanácsát, bár csak ma tudok először írni, az elmúlt három napot alapvetően rettegéssel töltöttem. Magamtól soha nem hagytam volna el Omegawillt, nem léptem volna át a falon, mégis azt hiszem, Poigret-nak igaza volt, hogy nem maradhattunk. Aztán vártam, hogy üldözni fognak, de senki nem jött utánunk, Poigret, persze, erre is számított, azt mondta, nyugodjak meg, valószínűleg nem fognak követni, fölösleges, hiszen a városon kívül nincs semmi, csak a vad természet vadállatokkal, meg állítólag furcsa, ember formájú lényekkel, a mutánsokkal, az utolsó háború fertőzött túlélőivel, akik viszont mindenre vadásznak, ami hús és vér, úgyhogy a városórség nyugodtan aludhat, számunkra nincs visszaút, számukra egy gonddal kevesebb.

Nem nyugtatott meg, sőt, mondtam is neki, hogy akkor minek indultunk el, egyáltalán nem

biztos, hogy a városban bajunk lett volna.

– Egyáltalán nem biztos? – kérdezte tőlem Poigret kicsit fölényesen, de csak azért haragudtam rá, mert még mindig titokzatoskodik, pedig nekem most nagyon nagy szükségem lenne valami magyarázatra, hogy miért jobb mégis itt kint, mint odabenn.

7.

– Nahát – mondom Poigret-nak –, kezdek összezavarodni, félek, elveszítem a fonalat, és a jelentésszerű naplónak tervezett szövegből mégiscsak lilagőzös fikció lesz.

– Igen, ennek fennáll a veszélye. De ha időnként ideadod, és megengeded, hogy kihúzzam, amit rossznak ítélek, ki tudja... ketten talán hitelesebbek lehetünk.

– Hát, azért ez elég nehéz, csak úgy folyamatában, készülés közben kiadni a kezemből...

– Fogd fel úgy, hogy amikor írsz, az egy egység. Mintha nem lenne előzménye és nem lenne következménye. Mintha csak ma, csak most lenne, se tegnap, se holnap, se volt, se lesz.

– Jól van. Végül is amire mindketten ugyanúgy emlékszünk, az közelíthet a valósághoz.

– Habár az sem száz százalék.

– Persze, nem. Akkor közös fikció. Mintha ugyanazt álmodnánk, ugyanakkor, és szerepelnénk is egymás álmában, ugyanabban a szerepben, természetesen. Mindkettőnk tudatalattijában vagy lelke mélyén ott van az a valami, aminek a gyökere egy közös valóságélmény, és bár természeténél fogva transzformálódva, de megjelenik, vagyis jelentése, sőt, jelentősége van. Oké, meggyőztél.

– Nem. Te győzted meg saját magad. És engem.

Egyszerre nevettünk fel. Jólesett a hosszú és mélyről jövő közös nevetés, kiszakított az elmúlt napok feszültségéből, igaz, jobban meg is rémültem, amikor azt a hatalmas üvöltést meghallottam. Poigret már készenlétben volt, persze.

– Legalább hárman vannak. Öten. És oldalról jönnek, jobbról. Szedd össze magad.

Segített, hogy hátba vert. Miközben valami könnyen védhető helyet kerestünk, koncentrálni kezdtem, felszámolni az érzéseket és a gondolatokat, hogy teljesen kiürítve várhassam a pillanatok múlva érkező brutális támadást.

Sajnos megint nem kellett csalódnunk. Hat veszett mutáns rohant felénk szó szerint vérben forgó szemekkel, némelyiken már bőr se nagyon volt, csak ruhafoszlányok és hús és vér. És folyamatosan az a rettenetes, elviselhetetlen üvöltés!

Poigret nyert négy–kettő arányban, ráadásul egy buta botlás miatt még meg is kellett köszönnöm neki, hogy sértetlenül megúsztam. Ha nem egy erdő kellős közepén vagyunk, elégetjük a tetemeket, így viszont úgy-ahogy elástuk őket, aztán pucoltunk, mert a csatazajra és a gyomorforgató hullabűzre bizonyosan jönnek még többen, egyre többen.

Reménytelen ez így, reménytelen, amíg a kocsihoz nem értünk, végig ezt éreztem, minek futni, minek bármit is csinálni, úgyse sikerül, úgyse ússzuk meg. És ez az állandó körmölés, lejegyezni, amit csak lehet, sőt, amit csak *kell* – Poigret mindig kijavít. Írjak, azt mondja, minden körülmények között írjak, nem tudhatjuk, ha van is élet Omegawillen kívül, milyen, talán még jól jöhet, ha legalább az utóbbi időszakról van írásos emlékünks. Mert az se biztos, hogy maradt történelemkönyv vagy lexikon vagy bármi.

– És miért nem volt jó az egyes szám harmadik személy? – kérdezem Poigret-től, amikor már viszonylagos biztonságban gurultunk az országúton.

– Az az egész rossz volt. Egy fikciós novellának elmegy, de nekünk most nem lehet ez a célunk. Ráadásul Omegawill, az egész életünk egy nagy fikció, és amit mi csináltunk, pláne csinálunk, az meg baromira nem viseli el a ferdítést, fantáziálást. Írd csak szubjektíven, közről, mesélj, én meg néha belepillantok, és javítok, ha kell.

– Aha, értem. És mi lenne, ha fordítva csinálnánk? Te írnád, és én nyúlnék bele, amikor a kedvem tartja? – Egy kicsit bosszantott, hogy ilyen gyorsan és stabilan kialakultak köztünk a szerepek.

– Én nem tudok írni.

– És ha én sem?

– Dehogynem. De ha mégsem, akkor is inkább te foglalkozz a megfogalmazással, a lejegyzéssel, én meg azzal, hogy életben maradjunk, hogy elérjük a céljainkat...

– Tudtam, hogy megint ezzel jössz! Oké, ismét te győztél, sőt, az életemet is megmentetted, köszönöm, köszönöm, köszönöm, de...

– De nincs de, igaz?

– ...a francba is, igaz! Igen, igazad van. De fogadjunk, hogy te tudsz valamit, amit én nem, vagy van valamid, amiből sejtess valamit, amiről nekem halovány fogalmam sincs, tehát...

– Ezt most hagyd abba!

– Válaszolj!

A legjobban azt utálom, amikor a kocsitetejére ugranak. Kevesen merik megcsinálni, mert a többség mintha félne a mozgó autótól, de amelyik elég bátor, az hörög, üvöltözik, és közben ütügeti a tetőt, és rühellem ezt a hangot. Á, de rühellem!

Mind a kettőt sikerült elég gyorsan kinyírnom, legalább javítottam valamit az összátlagon, Poigret, persze, mosolygott is, amikor visszabújtam, tudtam, hogy tudja, hogy ez jutott az eszembe, meg az, hogy ennél könnyebb dolgom nem is lehetett volna.

8.

Három napja csak akkor szólunk egymáshoz, ha nagyon muszáj. Reggelre elfogy a benzinünk, és élelemmel sem állunk jól.

Túlélünk három mutánstámadást, az éjszakai volt a legdurvább, sajnos megint Poigret-n múlt, hogy még élek.

Azt nem lehetne, hogy találunk egy békés helyet, ott letelepszünk, és boldogan élünk, míg meg nem halunk? – kérdeztem Poigret-től, amikor ebéd után felszólított a szinte teljes némaság abbahagyására.

De azt is lehetne, csak elég kicsi rá az esély, úgyhogy kár számítani rá.

Azért én mégis megpróbálnám.

Az a te dolgod. Bár kíváncsi vagyok, hogyan képzeled, mondta, és kilőtte mögülem a mutánst. Aztán még egyet és még egyet.

Rettenetes lett a hangulatom. Már megint nem figyeltem, ő igen, és már megint megmentette az életemet. De legalább még mindig élek.

Megőrülünk, ha ezt így folytatjuk – mondta aztán. – Persze így is, úgy is megőrülünk, de azért jobb lenne minél később.

Én nem akarok megőrülni.

Pedig meg fogsz.

De nem akarok, akkor inkább a halál.

Az is biztos.

És azt nem lehetne, hogy végre elmondod, mi a francnak jöttünk el Omegawillből? Annyiszor kérdeztelek, de soha nem válaszoltál, mintha titkolnád az igazi okot. Miért?

Nem titkolok semmit, de eddig azt hittem, jobb, ha csak az én fejemben vannak azok a zavaros, kusza gondolatok, félinformációk, amik miatt elindultunk, hiszen ha elmondom, te mindenképpen megpróbálsz leírni őket, csak hogy jelenleg értelmetlen zagyvaság az egész előszóban is, majd mindjárt meghallod-meglátod, a papíron pedig rémületes ostobaság. Olybá tűnik, tévedtem, mármint abban, hogy elég, ha én tudom. Persze azt továbbra sem javaslom, hogy egy az egyben feljegyezd, amit mondok, igaz, bele se szólok, tégy a legjobb belátásod szerint, de elmondok neked mindent, de tényleg mindent, ami a fejemben van ezzel az üggyel – bocsáss meg, az életünkkel kapcsolatban.

Régóta, hát persze, az indulástól fogva vártam, várom, hogy végre tiszta víz legyen a pohárban, így amikor Poigret valóban elkezdte, nemcsak elégtételt éreztem, hanem őszinte kíváncsiságot, majd, ahogy haladt a mesélésben, némi elfogódottságot, hiszen ha csak a fele igaz annak, amit elmond, valóban egyedülálló Történetről van szó, és talán egy kicsit értelmet nyer a permanens életveszély és menekülés. Ugyanakkor igazat kellett adnom Poigret-nak abban, hogy egyszerre és egy az egyben ezt nem lehet leírni, nem hogy hülyeség lenne, de értelmetlen is, nem állna össze. Küzdöttem azért, természetesen, ám az anyag nem engedett, jegyzeteimet szívesen dobtam tűzbe.

Megszabadulván tehát a fölös feszültségtől és a rögzítés terhétől elhatároztam, hogy változtatok a hozzáállásomon, változtatok a viszonyaimon, folyamatosan figyelni fogok, meccsben tartom magam, mondhatni, mert azt azért megértettem, nemcsak nekem van szükségem Poigret-ra, hogy naponta megmentse az életem, hanem neki is rám, mivel a küldetést egyedül még ő sem lenne képes teljesíteni. Annyira sok a bizonytalansági tényező és annyira rossz egyedül, társ nélkül nekivágni a végtelen útnak, szembemenni az egész világgal, hogy nem tehetem meg, hogy cserbenhagyom.

Ráadásul, ha Poigret Történetének főbb vonalai igazak vagy legalább valóságosak, akkor kötelességem a lehetőségek szerinti folyamatos dokumentáció. Hozzáteszem, amit Omegawillről, vagyis a mi kettőnk ottani munkájáról és életéről írtam, még jobban megszerettem, sőt egy kicsit büszke is lettem rá, hiszem tudom, ilyen összeszedett nem voltam azelőtt és azóta se. És már nem is leszek valószínűleg.

Nem mondom, hogy nem sajnálom, hogy a mostani, fantasztikus utazásból nem lesz regényes útrajz, izgalmas kalandregény pláne nem, csak valami félig-meddig dokumentum, aminek a hitelessége nagyban függ tőlem, pontosabban attól, hogy megtalálom-e azt a nyelvet és hangot, ami a leginkább passzol a szöveghez.

Lelki-szellemi változásaim elnyerték Poigret tetszését is, így szívesebben tartotta be ígéretét, és szívesen mesélt és magyarázott, én pedig örültem, hogy megosztja velem a kételyeit is, együtt csiszolgatjuk a kérdéseket, hogy a lehető legpontosabbak legyenek, miáltal a legközelebb juthatunk a problémákhoz, levezetésként pedig edzeni kezdtük magunkat közelharcra, hogy minél tovább bírjuk.

Az autót ugyanis le kellett tennünk, mert kifogyott belőle az üzemanyag. Az utolsó decikkel még kerestünk egy olyan helyet, egy amolyan barlangfélét, ami elé beállítva stabil védelmet nyújt minden akármilyen ellen, ami ártani akar. A vadászó, halászó és gyűjtögető életre kellett átállnunk úgy, hogy közben nem feledjük a célt, nem szólhat kizárólag a túlélésünkről ez az egész még akkor sem, ha éppen arról szól. Ettől, persze, egy-két napig komoly depresszióból kellett kilábalnom, talán kilábalnunk, mert a felismerés, hogy ezzel a mozdulattal akár ki is írhatjuk magunkat a saját Történetünkből, ha nem vagyunk elég kitartóak, igencsak nyomasztóan hatott. Mert kinek számít, hogy mi van Omegawillén kívül? Amíg ott éltünk, mi se nagyon foglalkoztunk vele, habár ez talán úgy pontos, hogy én semmiképpen, én jól elvoltam alapvetően, Poigret viszont szép fokozatosan készítette elő az utat, tehát ő elég régóta tudta, hogy egyszer el fog indulni, ki fog lépni abból a konszenzusos, szűkített létezésből és – talán az élete árán is – megnézi, mi van a mindennap látott, tapasztalt világon túl, van-e ott világ egyáltalán, sőt élet. Ezt az írást se véletlenül találta ki nekem, most már tisztában vagyok vele, akkor ő már rég tudta, hogy magával hoz, és azt akarta, hogy gyakoroljak, hogy mikor idekint leszünk, magától értetődő legyen számomra, hogy írok az útról.

Habár nem tudom, minek. Valószínűleg senki nem fogja olvasni, vagy ha mégis, sok hasznát

nem veszi az első néhány oldal kivételével, persze, de hát az Omegawillben játszódik. Lehet, hogy maradnom kellett volna ott, és inkább íróként élni viszonylagos nyugalomban, kiléphettem volna a szervezetből, pötyöghettem volna egész nap, meg kellemes séták, könnyű nők talán. Eh, miért pont engem választott ki ez a hivatástudatos, sőt küldetéstudatos superhős, miért pont én kellettem neki?! Na, persze, ha az ember ilyen reménytelen és ténylegesen halálos utat vállal, valószínű, hogy a legjobb barátját viszi magával, az meg, nos, hát tényleg én vagyok, vagyis mi vagyunk egymásnak.